

Prædiken til 2. søndag i fasten

Mark. 9, 14-29

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus: Da Jesus og Peter og Jakob og Johannes kom ned til disciplene, så de en stor skare omkring dem og nogle skriftkloge, som diskuterede med dem. Hele skaren blev grebet af ærefrygt, straks de fik øje på Jesus, og løb hen for at hilse på ham. Han spurgte dem: »Hvad er det, I diskuterer med dem?« Og en fra skaren svarede ham: »Mester, jeg har bragt min søn til dig; han er besat af en ånd, som gør ham stum. Hvor som helst den overvælder ham, kaster den ham til jorden, og han fråder og skærer tænder og bliver helt stiv. Jeg sagde til dine disciple, at de skulle drive den ud, men det kunne de ikke.« Da udbrød Jesus: »Du vantro slægt, hvor længe skal jeg være hos jer, hvor længe skal jeg holde jer ud? Kom herhen med ham!« Så bragte de ham hen til Jesus. Men da ånden så ham, rev og sled den straks i drengen, så han faldt om på jorden og lå og frådede og vred sig. Jesus spurgte hans far: »Hvor længe har han haft det sådan?« Han svarede: »Fra han var barn. Og den har mange gange kastet ham både i ild og vand for at gøre det af med ham. Men hvis du kan gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os.« Jesus sagde til ham: »Hvis du kan! Alt er muligt for den, der tror.« Straks råbte drengens far: »Jeg tror, hjælp min vantro!« Da Jesus så, at en skare stimlede sammen, truede han ad den urene ånd og

sagde til den: »Du stumme og døve ånd, jeg befaler dig: Far ud af ham, og far aldrig mere ind i ham!« Da skreg den og rev og sled i ham og fór ud; og han blev som død, så alle sagde: »Han er død.« Men Jesus tog hans hånd og fik ham til at rejse sig op. Da Jesus var kommet inden døre og var alene med sine disciple, spurgte de ham: »Hvorfor kunne vi ikke drive den ud?« Han svarede dem: »Den slags kan kun drives ud ved bøn.« Markusevangeliet 9,14-29

Jesus, dødens overvinder,
du hvis ord er liv og ånd,
stat os bi mod livets fjender,
fri os ud af deres hånd.

Hvad er et menneskes liv, og hvad er dets fjender? Måske er svaret selvindlysende, men dog kan det være godt at sætte ord på og således sige, at et liv, ja det er at leve, men det betyder jo også at leve et *godt* liv, et liv i glæde, leve sådan, at der i livet er

mere lys end mørke.

Men når vi beder Jesus om at hjælpe os, ligesom Grundtvig gør i salmen "Jesus dødens overvinder", så erkender vi også, at vi har brug for hjælp. Vi vil gerne leve i glæde, med mod på livet, med et godt håb for fremtiden, i tillid og kærlighed til hinanden og i tro, men vi erkender, at det er lettere sagt end gjort, og derfor beder vi om hans hjælp.

Og når det gælder troen på det kristne evangelium, det gode budskab om syndernes forladelse og kødets opstandelse og det evige liv, så er det i sandhed svært uden hans hjælp.

For ligesom troen er en stærk impuls i os mennesker, ja, så er vantroen det også, når det gælder alt det, vi ikke kan få øjeblikkelig vished for vil blive opfyldt. I nævnte salme konstaterer Grundtvig det også: "Ja, vi tro, men tvivl sig klæber som en øgle til vor tro". Vi har megen tro, men dens modsætninger klæber sig dertil, sådan at f.eks. glæden og modet øjeblikkeligt kan slå over i mismod, og håb hurtigt kan slå over i håbløshed, og kærlighed hurtigt kan blive til vrede, ja, had. Det er en almen menneskelig erfaring, at der til alt det, der er et godt menneskeliv, klæber sig nogle livstruende modsætninger. At der så er nogle mennesker, der har mere lys i sig end andre, og nogen, der har mere mørke i sig end lys, er en anden sag.

Men når det nu er sådan at være menneske, så er det også lykkeligt, at vi har dagens evangelium, og her tænker jeg især på ordene fra den dæmonbesatte drengs far: "Jeg tror, hjælp min vantro".

Disse modsætningsfyldte ord er så præcise. Og de er også evigt aktuelle og imødekomende over for mennesker på enhver tid og ethvert sted.

Det bønligt udsagn: "Jeg tror, hjælp min vantro", udgår fra et menneske, der var i en særlig vanskelig situation, ja, i en af de værste situationer et menneske kan blive bragt i. De formuleres af en far, der har en meget syg søn. Der står om sønnen, at han var besat af en ånd, der gjorde ham stum, og når som helst kastede den ham omkuld, så det var livstruende, og han blev helt stiv og skar tænder. Så det var en fortvivlet far, der henvendte sig til Jesus i tro på, at *han* kunne frelse ham. Men til faderens tro klæber der sig en tvivl, og derfor beder han Jesus om at helbrede ham med det forbeholdne ord: "Hvis du kan", hvortil Jesus svarer: "Alt er muligt for den, der tror", hvorpå faderen altså replicerer: "Jeg tror, hjælp min vantro". Faderen bekender således sin tro på Jesus men beder ham samtidig om, at han vil hjælpe ham mod den rest af tvivl, der klæber sig til den bekendende tro.

Vi bekender også vor tro, hver gang vi går i kirke, idet vi synger eller fremsiger bekendelsen, men samtidig kan der godt være en skygge af tvivl over os, noget i os, der spørger med skepsis til trosbekendelsens påstande og dens betydning, dens værdi og troværdighed. Og når vi i vort daglige hverdagsliv uden for kirken oplever menneskelig lidelse og død, så kan tvivlen komme over os på en anden måde - som stor og dyb anfægtelse.

Men så er det også lykkeligt, at vi har denne lille fortælling i evangelierne om Jesus, der

tager imod og hjælper en mand, der beder for sin vantro. Det betyder jo, at vi alle kan komme til Kristus med en tro, som er befængt med tvivl, og at han alligevel vil tage imod os. I Det nye Testaments evangelier hører vi gang på gang om disciplenes vantro og om Jesus, der bebrejder dem, at de er lidetroende. Men det gennemgående er, at selv om han skoser dem for deres vantro, så støder han dem ikke fra sig. "Du vantro slægt, hvor længe skal jeg være hos jer, hvor længe skal jeg holde jer ud"? Men så tilføjer han: "Kom herhen med ham". Evangeliet for os i dag, og for disciplene dengang, er og var, at Jesus ikke beder den vantro slægt om at gå bort, men kalder den hen til sig.

Jesus gør dog ikke tvivlen til en dyd, på ingen måde. Med vores tvivl gør vi jo samtidig tingene umulige. Hvorimod troen flytter bjerge: "Alt er muligt for den, der tror". Havde disciplene troet, som de burde, ville drengen være blevet helbredt. Men på grund af deres vantro måtte Jesus sætte sin tro ind i deres sted, så den syge søn kunne blive rask.

Ydermere er det vigtigt at pointere, at den kristne menighed ikke er bygget på tvivl men på tro. For skønt disciplene, mens Jesus levede, gang på gang tvivlede, blev de efter Jesu død og opstandelse troende i sand forståelse, og det var på den tro, at den kristne menighed blev bygget op. I *Apostlenes Gerninger* berettes der om, hvilke gerninger de blev i stand til at gøre i kraft af troen, den sande tro, som tvivlen ikke længere klæber sig til. Men det er alligevel en trøst, at der med dagens evangelium åbner sig en mulighed for at kalde sig kristen og samtidig

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
Egevej 4
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
- hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

identificere sig med disciplenes vantro, selvom idealet er troen, der udvirker mirakler.

Hvordan så med vores måske ikke ideelle tro, hvor tvivlen også er til stede? Ja, i slutningen af evangeliet til i dag spørger disciplene Jesus om, hvorfor de ikke kunne drive den onde ånd i drengen ud, og Jesus svarer dem: ”Den slags kan kun drives ud ved bøn”. Ved bøn, ja, og det er den, også vi til enhver tid har at gøre med. Så vi skal aldrig opgive at bede. Salmen, vi skal synge som den sidste salme i dag, er en nyere salme, skrevet af præsten og salmedigteren Jørgen Michaelsen. Den begynder som en bøn:

Som vintergrene
i afmagt rækker
mod dagens rum,
ber vi om glæde
og lys fra Guds
evangelium.

Som grene kroget
dybt i vort eget
I faldets kår
ber vi om frihed:
at Guds forløsning
vort hjerte når.

Har vi ikke troen - ren for klæbende tvivl - på Guds evangelium, der giver glæde og lys, så frihed og forløsning når vort hjerte, så må vi huske altid at være frimodige til at bede om den i Jesu Kristi navn. Det er, hvad det forunderlige udsagn: ”Jeg tror, hjælp min vantro”, har bevirket.

Amen

Eva Holm Riis

*Føvling Stenderup & børne-/ungepræst i
Malt provsti*

Salmer:

557, 20, 56, 580, 474, 412